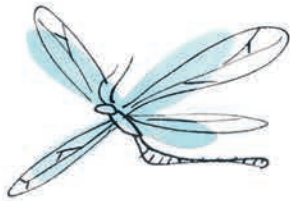

Het zoemende
raadsel

HET was warm in de schuur, ontzettend warm. Mr Finney had de ramen helemaal opengezet, maar het werd binnen maar niet koeler: de zon stond hoog aan de hemel en de bomen waren niet groot genoeg om de zonnestrallen tegen te houden.

Ondanks de warmte was Mr Finney hard aan het werk. Hij was al de hele ochtend bezig om het wiebelende wiel van zijn kruiwagen te repareren. Dat wiel zat zo scheef dat de kruiwagen niet meer in een rechte lijn kon rijden. Eerst was hij ermee tegen een boom gebotst, toen tegen zijn schommelstoel en daarna tegen de regenton, die was omgevallen en leeggestroomd. Mr Finney en Slak hadden het uitgeproest toen Mr Finney met zijn laarzen aan door het water had gestampt.

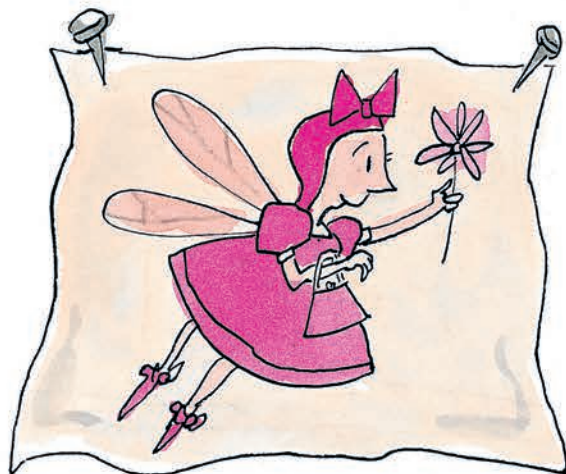
Mr Finney glimlachte. Slak en hij waren dikke vrienden, ook al waren ze heel verschillend. Hij hield van verrassingen en verre reizen, maar Slak bleef liever in de tuin rond het huis van Mr Finney. Juist omdat ze zo verschillend waren, hadden ze elkaar veel te vertellen. Op de onderste tak van Mr Finneys lievelingsboom zaten ze vaak uren met elkaar te praten en keken ze samen naar de horizon.

Tevreden voelde Mr Finney aan het wiel, dat nu weer recht onder de kruiwagen stond, en kroop achter de tekentafel. Hij pakte de tekeningen die als een berg voor hem lagen een voor een op en bekeek ze aandachtig. Sommige tekeningen die hij van zijn vliegende vriendinnetje Pinky Pepper had gemaakt, leken zo goed dat het heel even was alsof ze bij hem in de schuur was.

Als Mr Finney aan Pinky Pepper dacht, ging zijn potlood bijna vanzelf over het papier. Haar jurkje en haar vleugels waren roze en ze had een roze SuperBiBi. Dat was een apparaat dat alles kon: briefjes ontvangen, briefjes versturen, telefoneren, de weg vinden en foto's maken. Pinky Pepper bewoog zich heel snel van de ene plek naar de andere zonder dat iemand haar zag. 'Glimpsen' noemde ze dat. Als ze glimpsde hoorde Mr Finney alleen maar *frrrrr...*

Mr Finney zuchtte. O lieve, ongeduldige Pinky Pepper. Waar zou ze nu zijn? Zou het goed met haar gaan? Kon hij maar toveren en de tekening tot leven brengen!

‘Mr Finney! Waar ben je?’ klonk het plotseling in de verte. Mr Finney deed alsof hij het niet hoorde, want hij wilde eigenlijk liever even alleen zijn om verder te kunnen knutselen en tekenen. Had hij er wel aan gedacht het bordje met NIET STOREN op de deur van de schuur te hangen?

‘Mr Finney, waar ben je?’ hoorde hij na een tijdje weer, veel dichterbij. Nu herkende hij de stem van Slak. Mr Finney verroerde zich niet, hield zijn adem in en hoopte stiekem dat Slak hem niet zou vinden.

‘Waar ben je nou? Er is iets raars aan de hand!’ Zonder te kloppen deed Slak de deur van de schuur open. ‘Ah, hier ben je!’ riep hij opgelucht toen hij Mr Finney zag.

Mr Finney probeerde zo verbaasd mogelijk te kijken en kuchte verlegen. ‘Het spijt me dat ik geen antwoord gaf...’ begon hij, maar Slak hoorde het niet eens.

‘Kom alsjeblieft met me mee!’

‘Wat is er dan aan de hand?’ vroeg Mr Finney. ‘Het is een raadsel en het zoemt!’ Slak was zo opgewonden dat hij er rode wangen van had gekregen.

‘Een raadsel?’ Mr Finney legde zijn tekeningen neer en ging rechtop zitten. Hij hield heel veel van raadsels. En hij hield er vooral van om ze op te lossen.

‘Ja, het is een raadsel en het zoemt,’ herhaalde Slak ongeduldig.

‘Het... zoemt?’

‘Er zoemt iets en ik weet niet wat het is!’

Mr Finney begon te lachen. ‘Maar Slak, ben je vergeten dat het zomer is en dat dus alles zoemt en zingt? De bijen en de hommels zoemen als ze om de bloemen heen vliegen. En als je goed naar de lucht kijkt, zie je dat hij trilt van de warmte. Dat maakt een heel klein beetje geluid. Is dat misschien wat je hoorde?’

Maar Slak liet zich niet van de wijs brengen. ‘Natuurlijk weet ik dat het zomer is. Maar dat heeft er niets mee te maken. Het geluid komt uit de grond!’

Had Slak een zonnesteek opgelopen of was er echt iets aan de hand? Mr Finney aarzelde. Hij had Slak nog nooit zo in de war gezien. ‘Misschien heb je inderdaad iets raars gehoord,’ zei hij na een poosje.

Slak veerde op. ‘Zie je wel! Kom je dan alsjeblieft met me mee? Samen kunnen we het zoemende raadsel vast oplossen!’

Mr Finney luisterde. De vogels zongen en kwetterden. De vleugels van de vlinders en libelles fladderden. Grote bromvliegen ronkten voorbij, boomkevers deden een krekkel na en bijen neurieden zachtjes.

Mr Finney en Slak zochten overal. Ze keken onder de struiken, in het gras, bij de heg en tussen de bloemen. 'Slak,' zei Mr Finney even later, 'ik vind het wel mooi geweest. Ik heb het zo vreselijk warm! En door al die geluiden kunnen we jouw vreemde gezoem niet eens horen. Misschien moeten we aan het einde van de dag verder zoeken. Of morgenvroeg, als alle dieren nog slapen.'

'Toe nou, Mr Finney,' smeekte Slak. 'Laten we niet opgeven. Nog heel even!'

'Ik geef ook niet op,' antwoordde Mr Finney. 'Morgenochtend gaan we verder. Dan kan ik nu terug naar mijn schuur om te tekenen!'

Slak liet zijn voelsprietten hangen en keek Mr Finney teleurgesteld aan.

'Oké, nog heel even,' gaf Mr Finney toe. 'We lopen naar de grote boom achter in de tuin en als we het raadsel daar niet vinden, houden we op met zoeken. Afgesproken?'

'Afgesproken!'

